

бѣдеше всякога лѣто!„ И това желаніе записали въ книжкѣтъ.

Най-сетѣ дошло есень. Всичкото семейство отишли за нѣколко дни въ лозята. Нѣмало таквызъ пекове, както лѣтъ; въздухътъ былъ благорастворенъ и небето свѣтло.

По лозытъ висѣли зрѣли гроздове, и клонитѣ на дюлытъ и на прасковытъ съ зрѣлы плодове ся увели до земѣтъ. Тука было много драго на Петърча, който обычалъ гроздіето и прасковытъ.

Това хубавото врѣме скоро ще ся измине, казалъ баща му; зимата е вече на двора, и есеньта на измишуваніе. „Ахъ!„ рекълъ Петърчо: „Азъ быхъ желалъ, да не идва никога зима, и да си стои все есень.„

На здраво ли казвашъ ты че е таквозъ желаніето ти, попыталъ баща му. „На здраво,„ отговорилъ Петърчо. Но я вижъ, казалъ пакъ баща му, като извади отъ пазвъ записиѣтъ книжкѣ, я вижъ какво е писано тука; на чети: „Азъ желайѣ да бѣде всякога зима!„ Ето и на тѣзи страницѣ прочети, що е писано?